

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 589/2021-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná konateľ a advokát [REDACTED] [REDACTED] proti postupu Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cb 508/2015 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. septembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje prikázať Okresnému súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, priznať jej primerané finančné zadosťučinenie a nahradiť jej trovy konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa na okresnom súde žalobou podanou 18. decembra 2015 domáhala od spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „žalovaná“) zaplata sumy 19 716,50 eur s príslušenstvom za vykonané elektroinštalačné práce. Okresný súd rozhodol rozsudkom z 13. novembra 2018 (žalobe vyhovel), ktorý Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 4 Cob 51/2019 z 22. októbra 2020 zmenil tak, že žalobu zamietol. Sťažovateľka podala 22. decembra 2020 proti rozsudku krajského súdu dovolanie.

3. Sťažovateľkina sťažnosť proti postupu krajského súdu v odvolacom konaní bola uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 550/2020 z 1. decembra 2020 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

4. Ďalšia sťažovateľkina sťažnosť proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní pri rozhodovaní o trovách konania po právoplatnosti rozsudku vo veci samej bola uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 129/2021-26 z 9. marca 2021 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Pokiaľ ide o postup okresného súdu a krajského súdu v napadnutom konaní vo veci sťažovateľky, ústavný súd ho už vyhodnotil vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach o obdobných sťažnostiach sťažovateľky (pozri body 3 a 4 tohto rozhodnutia), pričom II. senát ústavného súdu sa s nimi v plnom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje. Predmetom preskúmania konania o ústavnej sťažnosti sťažovateľky je jej opakované tvrdenie o porušení jej označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní v časti rozhodovania o trovách konania súdom prvej inštancie.

6. Ako už uviedol IV. senát ústavného súdu vo svojom rozhodnutí (č. k. IV. ÚS 129/2021-26 z 9. marca 2021), po podaní dovolania sťažovateľkou 22. decembra 2020 vznikla súdu povinnosť vykonať procesné úkony s tým spojené (§ 436 CSP) a predložiť vec dovolaciemu súdu.

7. Aj v procesnej fáze prípravy spisu na predloženie dovolaciemu súdu, v ktorej okresný súd v zásade nevydáva rozhodnutia, môžu vznikajúť súdne prieťahy (napr. III. ÚS 782/2016).

8. Ústavný súd preto v súčinnosti s okresným súdom zisťoval, aké procesné úkony vo veci vykonal. Z vyjadrenia okresného súdu vyplýva, že po právoplatnosti rozsudku vo veci samej vykonal tieto úkony (reagujúc na procesnú aktivitu sťažovateľky):

- 22. decembra 2020 bolo doručené dovolanie sťažovateľky proti rozsudku odvolacieho súdu spojené s návrhom na odklad právoplatnosti konečného rozsudku;
- 4. mája 2021 okresný súd vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za podané dovolanie. Výzva bola doručená právnomu zástupcovi sťažovateľky 19. mája 2021;
- 27. mája 2021 doručila sťažovateľka návrh na oslobodenie od platenia súdnych poplatkov spolu s prílohami;
- 28. mája 2021 sťažovateľka uhradila súdny poplatok za dovolanie;
- 3. augusta 2021 okresný súd uznesením č. k. 26 Cb 508/2015-609 rozhodol o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov sťažovateľke;
- 11. augusta 2021 doručil okresný súd žalovanému dovolanie spolu s prílohami na vyjadrenie sa;
- 24. augusta 2021 doručil žalovaný okresnému súdu vyjadrenie k dovolaniu žalobcu;
- 04. októbra 2021 doručil okresný súd vyjadrenie žalovaného k dovolaniu sťažovateľke na vedomie;

- 16. novembra 2021 okresný súd prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka rozhodol o výške trov napadnutého konania a po jeho doručení predložil spis najvyššiemu súdu na účel rozhodnutia o podanom dovolaní.

9. Ústavný súd, vychádzajúc z uvedeného prehľadu procesných úkonov súdu po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, konštatuje, že okresný súd postupoval štandardne, vykonával úkony bez zbytočných prietáhov, ktoré smerovali jednak k príprave spisu na jeho predloženie dovolaciemu súdu a tiež k rozhodnutiu o výške trov konania. Zároveň konštatuje, že sama sťažovateľka skomplikovala (predĺžila) postup okresného súdu pri rozhodovaní o výške trov konania podaním samotného dovolania a nezaplatením súdneho poplatku splatného jeho podaním, ako aj účelovým podaním návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov, čoho dôkazom je aj skutočnosť, že sťažovateľka sama dobrovoľne zaplatila poplatok za dovolanie deň po podaní jej návrhu na oslobodenie.

10. Za týchto procesne relevantných súvislostí ústavný súd opakovane (pozri bod 14 uznesenia č. k. IV. ÚS 129/2021-26 z 9. marca 2021) poukazuje na to, že na jednej strane sťažovateľka žiada dovolací súd o odklad právoplatnosti konečného rozsudku, čo by sa týkalo aj závislého výroku o nároku na náhradu trov konania, ktorého právoplatnosť je podmienkou vydania rozhodnutia o výške trov konania. Na druhej strane sa na ústavnom súde domáha „urýchlenia“ napadnutého konania, v ktorom podľa jej tvrdení zostáva rozhodnúť len o výške trov konania.

11. Ústavný súd v kontexte týchto okolností považuje opakované podanie ústavnej sťažnosti za špekulatívne. Namietanie porušenia práv nerozhodnutím o výške povinnosti sťažovateľky nahradiť trovy konania protistrane, keď sťažovateľka zároveň podaným dovolaním sleduje (vo vzťahu k trovám konania) opačný cieľ, t. j. zánik uloženej povinnosti náhrady trov, ústavný súd považuje za zneužitie práva podať ústavnú sťažnosť.

12. Ústavný súd po preskúmaní postupu okresného súdu v napadnutom konaní dospel k záveru, že okresný súd postupoval racionálne, bez zbytočných prietáhov, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v celom rozsahu.

13. V dôsledku konštatovania zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu